

Cha Quý
Nhờ Con

CHA QUÝ NHỜ CON

Tác giả: Zhihu

Thể loại: Ngôn Tình, Đoàn Văn

DTV-EBOOK.COM

Chương 1

Tôi muốn có con, nhưng không muốn có chồng.

Thế là tôi định ngày lành tháng tốt, đến quán bar chọn một món quà.

May mà chọn được một anh chàng đẹp trai da trắng dáng ngon, đặc biệt là đôi mắt như hồ ly kia, đẹp đến sáng chói.

Ngày mai là sinh nhật lần thứ 25 của tôi, đây là món quà sinh nhật tôi tự tặng mình.

Mười tháng sau, tôi được đẩy vào phòng sinh, mẹ tròn con vuông.

Ngày tôi xuất viện, bác sĩ đến gặp tôi, tháo khẩu trang ra, để lộ đôi mắt hồ ly luôn xuất hiện trong mộng của tôi.

"Chúc mừng hôm nay xuất viện, ba đứa nhỏ không tới đón hai người sao?"

1.

Tôi – Mộc Tình Tình, sắp tới là sinh nhật 25 tuổi của tôi, tôi quyết định làm một việc to gan nhất cuộc đời.

Tôi muốn có con, nhưng không muốn lấy chồng.

Hiện giờ, nhìn người đàn ông đang ngủ bên cạnh, tôi nở nụ cười vừa ý, cho dù lúc ấy sương khói mờ nhân ảnh, tôi cũng có thể nhìn ra người này hẳn là rất đẹp trai.

Tên này là món quà mà tôi chọn được trong quán bar sau khi xem ngày lành tháng tốt cẩn thận.

Mặt mũi tỉnh tỉnh thì không cần phải bàn nữa, nếu không làm sao tôi có thể từ trong đám người nhìn trúng hấn chứ, hơn nữa không cần tôi chuốc rượu, hấn đã tự mình uống cạn từng ly từng ly một. Sau đó tôi và bạn thân đưa hấn tới khách sạn, bạn thân tôi thành công rời khỏi, còn tôi ở lại hoàn thành việc đại sự trong cuộc đời.

Bên cạnh truyền tới tiếng động, tôi hoàn hồn, nhìn thấy hàng mi của trai đẹp đang run rẩy, giây kế tiếp, tôi lại thấy một đôi mắt hồ ly quyến rũ.

Hai mắt hấn nhìn tôi đầy mộng lung, tôi cẩn thận đưa tay ra trước mặt hấn vẫy vẫy, ai ngờ hấn lại vươn tay ra đan lấy tay tôi, mạnh mẽ đè tôi xuống dưới.

Khoảng cách của hai người chúng tôi gần trong gang tấc, hô hấp của hấn phả ra trên người tôi, làm cho lông tơ của tôi dựng hết cả lên.

Giờ phút này trong đầu tôi chỉ còn một ý nghĩ: Toang, bị bắt tại trận rồi!

Lúc mà tôi nghĩ là người này đã tỉnh táo lại, thì hấn ta lại khẽ gọi một tiếng “bảo bối”, sau đó vuốt ve đôi mắt của tôi. Giọng nói khàn khàn, ánh đèn mê ly. Tôi thừa nhận, cái suy nghĩ đáng xấu hổ của tôi lại ngo ngoe rục rịch bò lên rồi.

So với ý nghĩ của tôi, hành động của người này lại càng mãnh liệt hơn.

Sau khi kết thúc, tôi không dám ở lại chỗ này nữa, thừa dịp trời tối chuồn về nhà. Dọc đường đi trong lòng tôi âm thầm mặc niệm, trong thế giới của tôi không có đàn ông, đàn ông đẹp trai lại càng không thể có.

(Vì lúc này anh 9 chưa được danh chính ngôn thuận gì hết, cũng éo có quan hệ thân thiết gì với nữ chính nên tui để là hấn nha, người mới gặp lần đầu mà, mấy bà giả vờ không biết ông là nam9 đi)

Chương 2

2.

Về sau, kết quả kiểm tra cho thấy tôi đã mang thai.

Cho đến ngày chuyển dạ, lại có một số chuyện ngoài ý muốn xảy ra, nên tôi không được đưa đến bệnh viện đã hẹn trước mà đưa đến một bệnh viện gần đó.

Ở trong phòng sinh, tôi lại nhìn thấy đôi mắt hồ ly kia, mém tí nữa thì đứt hơi hẹo rồi.

Sự hoảng loạn vừa rồi suýt chút nữa thì làm ảnh hưởng tới việc sinh con của tôi, nữ hộ lý bên cạnh nhắc nhở: “Cô Mộc, bây giờ còn chưa bắt đầu sinh, cô có thể thở, đừng có nín thở!”

Tôi vội vàng àm theo, chỉ là mọi chuyện xảy ra đều bị người đàn ông kia thu vào trong tầm mắt.

Tôi trơ mắt nhìn người đó đi tới gần, càng thêm hồi hộp.

Hắn là anh không nhận ra tôi, bởi vì tôi chưa từng xuất hiện trước mặt anh lúc tỉnh táo bao giờ.

Anh nheo mắt đứng bên cạnh giường bệnh, tôi nhìn mà sờn tóc gáy, nắm thật chặt tay hộ lý: “Tôi không muốn bác sĩ nam!”

“Bác sĩ An là bác sĩ giỏi nhất khoa sản của chúng tôi.”

“Tôi cũng không cần.”

Không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn, không phải tôi không cho bác sĩ nam đỡ đẻ, tôi chột dạ, sợ bị anh nhận ra.

Bởi vì sợ ảnh hưởng đến người khác, người đàn ông đó cuối cùng cũng rời đi, tôi mới thoáng yên tâm một chút.

Sau đó, bạn thân chạy tới, muốn ở trong phòng sinh với tôi, bị tôi đuổi ra ngoài.

Nói đùa, làm sao có thể để cho cậu ấy(Chỗ này là 她:nàng, mình để là cậu ấy, vì nữ chính xưng hô với bạn thân mà) nhìn thấy, sẽ dọa cậu ấy sau này không dám sinh con mất.

Về sau, tôi đau đến đầu óc mơ hồ, không có ai đi vào, chỉ nhớ có một đôi tay ấm áp nắm lấy tay tôi, đôi tay kia rộng rãi ấm áp như vậy, chắc chắn không phải là tay của hộ lý rồi.

Sau khi sinh ra đứa trẻ, tôi mệt mỏi đến kiệt sức, hình như nghe được: “Huyết sắc tố của bệnh nhân quá thấp, cần truyền máu, nhưng bệnh nhân có nhóm máu hiếm, máu trong kho của bệnh viện không còn đủ...”

“Tôi đi xét nghiệm máu, tôi biết một ngân hàng máu làm rất nhanh.”

Một giọng nói quen thuộc vang lên, tôi yên tâm mà chìm vào giấc ngủ.

3.

Tôi vẫn luôn cảm thấy có phải do tôi nhớ lộn không, người kia hoàn toàn không có mặt trong lúc tôi sinh.

Cho đến ngày tôi xuất viện, tôi lại thấy được đôi mắt hồ ly vẫn xuất hiện trong giấc mơ kia.

“Chúc mừng xuất viện, ba của đứa trẻ không đến đón hai người à?”

Có thể là do tôi có tật giật mình, lúc anh nói câu này đã nhìn tôi một cái, sâu xa không rõ.

Ngay sau đó tôi đã lắc đầu phủ nhận, làm sao có thể nhận ra được!

Quán bar hôm đó là tôi cố tình chọn lựa, tối tăm không thấy rõ người, lúc đến khách sạn thì anh đã say rồi, chỉ còn lại bản năng...

Xác suất mà anh có thể nhận ra tôi, cũng như tôi mua vé số mà trúng được giải độc đắc vậy đó.

Làm công tác tư tưởng xong, trong lòng trấn định, tôi nở một nụ cười nhàn nhạt, thuận miệng trả lời: “Ba đưa nhóc đi nơi khác công tác, không thể đến.”

Anh hơi gật đầu, tôi chú ý đến tên của anh: An Cảnh Nghiêm.

Đúng là một cái tên hay, cùng với con người anh rất giống nhau, đáng tiếc chúng tôi đã định trước có duyên không có phận.

Nhưng mà rất nhanh tôi đã không cười nổi được nữa.

Bạn thân xếp cho tôi một người bên trung tâm hội phục tới đón, tôi vừa mới lên xe, chỗ ngồi bên cạnh đã lún xuống.

Tôi theo bản năng quay đầu lại, An Cảnh Nghiêm đã ngồi bên cạnh tôi rồi.

Tôi giật mình, lùi ra phía sau một chút, tí nữa thì đập đầu và cửa xe, sờ dĩ nói tí nữa, vì có bàn tay của An Cảnh Nghiêm đỡ phía sau đầu tôi.

Bàn tay to lớn áp áp, hơi thở gần trong gang tấc, làm cho tôi không thể phản ứng lại được..

Khoảng cách của chúng tôi rất gần, gần đến mức làm tôi nhớ tới đêm đó, đầu óc tôi hỗn loạn thành một mớ.

Nhưng giấy tiếp theo, An Cảnh Nghiêm đã ngồi ngay ngắn lại, đồng thời nhẹ nhàng nói một câu: “Cẩn thận.”

Dì ngồi ghế trước nghe thế cười híp mắt quay đầu xuống: “Cô Mộc thật may mắn, bác sĩ An là chiêu bài ở chỗ chúng tôi, biết bao nhiêu người muốn mời cậu ấy đều phải xếp hàng đặt lịch trước, lần này cậu ấy vừa hay rảnh rỗi, nên làm bác sĩ của cô....”

Bác sĩ của tôi, có nghĩa là tôi phải ở chung với An Cảnh Nghiêm suốt 42 ngày.

Chương 3

4.

Tôi càng nghe càng thấy sai sai, sau khi xuống xe tôi liền đi ra một chỗ gọi điện thoại cho cô bạn thân: “Cái bên trung tâm hồi phục kia có thể bỏ đi không?”

Bạn thân tôi không cần suy nghĩ đã thẳng thừng từ chối: “Hơn một trăm ngàn đó, cậu yên tâm, tớ đã hẹn được bác sỹ tốt nhất chỗ đó cho cậu, hình như tên là An Cảnh Nghiêm.”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: “Cậu có biết không, anh ta chính là người ở quán bar hôm đó...”

Mẹ nó đây là mở một cái hộp mù(*) ở quán bar!

(*)Hộp mù đề cập đến hộp đồ chơi trong đó người tiêu dùng không thể biết trước kiểu dáng sản phẩm cụ thể và có các thuộc tính ngẫu nhiên

Tôi đã chuẩn bị tốt tâm lý cả đời này sẽ không gặp lại anh ta, ai mà có dè, sinh con xong phải cùng anh ta ở dưới một mái hiên chứ!

Phần còn lại tôi không nói tiếp, bởi vì tôi nhìn thấy An Cảnh Nghiêm đang đi đến phía tôi.

Bạn thân rõ ràng đã hiểu được ý của tôi, còn ở đầu bên kia nói: “Mọi thứ, đất trời rộng lớn, chúng ta sẽ không xui xẻo như thế chứ?”

Trong lúc đó, An Cảnh Nghiêm đã lấy đi điện thoại của tôi, ấn tắt máy rồi trả lại cho tôi.

Anh mắt anh dịu dàng, nhưng lời nói lại đáng tin cậy: “Đừng đứng ở đây dễ trúng gió, về phòng trước đã.”

Tôi nằm mơ cũng không nghĩ ra được mọi chuyện sẽ phát sinh đến mức này.

Tôi cầm điện thoại, không hề kém cạnh ngửa đầu nhìn anh: “Bác sĩ cũng có thể tùy tiện tắt điện thoại của bệnh nhân sao?”

Anh Cảnh Nghiêm ngậy người chốc lát, sau đó trên mặt thoáng qua một tia tức giận: “Xin lỗi, bệnh nghề nghiệp của bác sĩ, không thể đứng nhìn bệnh nhân không biết quý trọng chính mình.”

Tôi quay đầu, xoay người đi vào bên trong trung tâm, trong lòng suy nghĩ làm sao mới có thể thoát khỏi tên đàn ông này.

5.

May mắn là, hôm nay An Cảnh Nghiêm không xuất hiện trước mặt tôi.

Qua hộ lý biết được, An Cảnh Nghiêm đang làm kế hoạch cho thời kỳ hồi phục của tôi, thỉnh thoảng sẽ tới kiểm tra.

Hộ lý còn cố ý hỏi tôi có kiêng ăn gì không, thích ăn gì, thích hoa gì, thích màu gì.....

Tôi hoài nghi nhìn hộ lý: “Trung tâm của các cô còn tra những vấn đề này à?”

Hộ lý là một cô gái nhỏ trẻ tuổi, cô ấy hơi do dự một chút, sau đó chớp chớp mắt: “Đúng vậy, tôn chỉ của trung tâm chúng tôi là toàn bộ vì mẹ và bé, cá tính hóa phục vụ theo người mẹ cũng thuộc về phạm vi phục vụ của chúng tôi.”

Tôi gật đầu, xem như trăm vạn này tiêu cũng có giá trị.

Con tôi không được trực tiếp đưa tới đây, mà được đưa vào phòng quan sát, bởi vì đứa bé còn cần truyền máu thêm vài lần, nên phải quan sát thêm.

Nói thật thì lúc này tôi mới cảm thấy sốt ruột, đau đớn lúc sinh con làm đầu óc tôi mõi mệt, hiện giờ mới tỉnh táo nhận thức được, tôi đã làm mẹ rồi.

Đến giờ ăn tối, ngoài cửa truyền đến tiếng động, tôi cứ tưởng là hộ lý đưa đồ ăn tới, nhưng lại nhìn thấy người đẩy xe đồ ăn là An Cảnh Nghiêm.

Bác sĩ eo thon chân dài, mặt mũi đẹp trai, mặc áo blouse màu trắng, làm tôi nhớ đến đêm đó anh mặc áo sơ mi trắng, còn nhớ đến chúng tôi cuồng nhiệt thế nào.

Tai không chịu được mà nóng lên, tôi thu lại tầm mắt khẽ ho một tiếng, nhìn những món ăn đầy dinh dưỡng được đặt trên cái bàn nhỏ trước mặt.

“Bác sĩ An tự mình đưa cơm tối tới?” Việc này hình như không phải là việc mà một bác sĩ danh tiếng lầy lùnh nên làm.

Anh dường như không thấy có chỗ nào không đúng, thản nhiên nói: “Tôi sợ em lo lắng, nhân tiện nói cho em biết một chút về tình trạng bệnh của Lạc Lạc.... Thật ra cũng không nghiêm trọng, khoảng chừng hai ngày nữa sẽ được đưa ra ngoài.”

Lời này, tựa như trấn an mà chứa đựng phần lớn giải thích chuyên môn.

An Cảnh Nghiêm lấy ra một cái bình hoa, đem bó hoa cắm vào, đặt trên bàn tiếp khách.

Anh đứng ở bên cạnh, ánh mắt rực rỡ, còn chói mắt hơn cả hoa: “Thích không?”

Tôi chau mày, đem lý trí quay về: “Bác sĩ An, anh đối xử với bệnh nhân nào cũng tận tâm tận lực như vậy à?”.

Chương 4

6.

Tôi nghi ngờ An Cảnh Nghiêm nhớ rõ chuyện đêm đó, nhưng tôi không có chứng cứ.

Hơn nữa, khả năng này thật sự rất thấp.

Tôi nghĩ An Cảnh Nghiêm sẽ trả lời qua loa, ai biết được anh lại thoải mái phủ nhận: “Đương nhiên là không.”

“Cho dù ba của Lạc Lạc đi công tác, anh ta cũng phải nhanh chóng quay về thăm hai người một chút.”

Không biết có phải do tôi chột dạ hay không, nhưng tôi luôn cảm thấy trong lời nói của anh mang theo một phần dò xét.

Vì không muốn trở nên yếu thế trước mặt An Cảnh Nghiêm, liền nói: “Đúng vậy, hai ngày nữa anh ấy sẽ trở về.”

Nói xong tôi mới ý thức được bản thân đã nói cái gì, không chờ tôi giải thích gì thêm, An Cảnh Nghiêm đã lắc đầu rời đi.

Tôi bỗng thở phào nhẹ nhõm.

Từ từ đã, mắc giống gì mà tôi lại thở phào nhẹ nhõm!

Đương nhiên là tôi không thể thừa nhận mình căng thẳng khi An Cảnh Nghiêm đứng trước mặt được!

Tôi giờ nắm đấm theo hướng anh vừa mới rời đi: “Cùng lắm thì anh chỉ là người tốt bụng giúp tôi tạo em bé mà thôi!”

Tôi trăm triệu không nghĩ tới, An Cảnh Nghiêm lại quay ngược trở lại, nắm đấm của tôi còn chưa kịp thu về.

“Bác sĩ An, anh có nghe được lời gì không được bình thường không?” Tôi cẩn thận dò xét.

Anh nở một nụ cười như không cười: “Tôi đến để nhắc nhở em, em vừa mới sinh xong, tâm trạng không thể quá tệ.”

Nói xong, anh bỏ lên trên bàn mấy viên kẹo, tôi vừa nhìn thấy, lòng lạnh đi một nửa.

Rốt cuộc là ai đang dò xét ai đây?

Đây là loại kẹo trái cây tôi thường hay ăn, tôi có một thói quen, lúc nào tâm trạng không được tốt thì ăn một viên.

Đêm đó ở quán bar, để lấy thêm can đảm, trước khi vào trong tôi đã ăn một viên, sau đó.....

Tôi hơi ngược mắt, nhìn đôi môi mà tôi từng hôn qua, tôi vẫn còn nhớ cảm giác vị ngọt bao phủ xung quanh ấy.

Không lẽ anh cũng nhớ?

Tôi từ từ thu tay lại, nhân tiện đuổi người, nở một nụ cười tiêu chuẩn không có bất kì sơ hở nào.

“Tôi giảm cân, chưa bao giờ ăn kẹo.”

7.

Ở trung tâm phục hồi hai ngày, tôi như là đem tất cả lời nói dối của mình ra nói hết.

An Cảnh Nghiêm hoàn toàn không giống như biểu hiện nhã nhặn trên mặt anh, thỉnh thoảng lại dò xét tôi một chút, tất cả đều là đạn

bọc đường.

Đáng ghét nhất là khi tôi nhìn vào gương mặt đó, tôi lại không thể tức giận nổi.

Đứa nhỏ đã được đưa về bên cạnh tôi, nhìn nhóc con nho nhỏ, trong lòng tôi tràn đầy mong đợi. Mộc Tình Tình tôi mặc dù không tin vào hôn nhân hay tình yêu, nhưng mà đối với Lạc Lạc, tôi muốn bảo vệ nó, đưa nó đi ngắm nhìn thế giới rộng lớn.

Bạn thân đến thăm tôi, nhìn thấy An Cảnh Nghiêm, còn căng thẳng hơn cả tôi.

Tôi đem hờn vía của cậu ấy kéo trở về, để cho mắt cậu ấy không dán lên người An Cảnh Nghiêm nữa, làm như không có chuyện gì khác thường: “Cậu nói xem, cái này có phải duyên phận không?” Nửa ngày đứa bạn không đáng tin này mới thốt ra một câu.

Tôi liếc cậu ấy, lạnh lùng cứng rắn nói: “Không thể nào, Lạc Lạc là của tớ, nếu như là duyên phận thì cả đời này không nên gặp lại, như thế mới làm cho anh ấy không nghi ngờ.” Bạn thân nhìn thái độ kiên quyết của tôi, vỗ ngực đảm bảo: “Chuyện này cứ giao cho tớ.”

Tự nhiên tôi có linh cảm chẳng lành.

Chương 5

Hai ngày sau, một người bạn nam của chúng tôi tên là Lý Mục Nghiêu kéo chiếc vali tới nhìn tôi. Anh ta cố ý ôm lấy vai tôi: “Cực cưng, em chịu khổ rồi!”

Tôi run rẩy vươn cánh tay ra, vỗ vỗ vai, ý bảo anh ta buông ra: “Không vất vả chút nào.” Sau đó ghé sát vào tai anh ta: “Anh tới đây hóng chuyện hả.”

Lý Mục Nghiêu đứng dậy, nghĩa chính từ nghiêm(*) nói: “Là ba của con em, anh đương nhiên phải có trách nhiệm chăm sóc hai người.”

(*) Chính ngôn nghiêm minh, một thành ngữ Trung Quốc, bính âm là yì zhèng cí yán, có nghĩa là lý luận vừa đủ, và từ ngữ nghiêm khắc và mạnh mẽ.

Một luồng khí lạnh truyền tới, tôi vô thức nhìn về phía cửa, An Cảnh Nghiêm đang lẳng lặng đứng đó, trong tay còn cầm một đĩa trái cây. Không ngoài dự đoán, lúc mà Lý Mục Nghiêu đến, không nhìn thấy An Cảnh Nghiêm mới là lạ.

Quan trọng là, vừa nãy tôi với Lý Mục Nghiêu đang quàng vai bá cổ, xì xào bàn tán.

Con người của An Cảnh Nghiêm sâu thẳm, môi mím chặt, tôi chú ý đến ánh mắt đặt trên tay của Lý Mục Nghiêu đang nắm lấy tay tôi. Không biết vì sao tự nhiên tôi lại thấy chột dạ, rút tay về.

An Cảnh Nghiêm đi đến, Lý Mục Nghiêu đưa tay ra bắt tay với anh: “Cảm ơn đã chăm sóc cho bạn gái tôi.”

Nghe được câu này, An Cảnh Nghiêm hơi mím chặt môi.

“Anh này, sinh con là chuyện lớn trong cuộc đời của phụ nữ, cho dù có bận bịu đến mấy thì anh cũng phải dành thời gian chăm sóc vợ con mới đúng.” Vẫn là dáng vẻ tươi cười nhã nhặn ấy, nhưng sao tôi cảm thấy trong giọng nói của anh lộ ra vẻ lạnh nhạt.

Anh không còn nhìn tôi nữa.

“Đúng vậy, nhờ có bác sĩ An.” Lý Mục Nghiêu nói xin lỗi một cách hòa nhã.

“Anh đi theo tôi, điền một ít thông tin.”

Sau khi hai người rời đi, bạn thân mới từ đâu chui ra, vươn một ngón tay cái tự chỉ vào mình: “Thấy sao, chiêu này của tớ không tồi chứ?”

Tôi mệt mỏi dựa vào tường: “Cậu tìm ai không tìm sao lại tìm Lý Mục Nghiêu thế hả!”

Lý Mục Nghiêu là bạn đại học của chúng tôi, châm ngôn sống của người này là phải biết tận hưởng cuộc sống tươi đẹp, cho nên chạy khắp trời nam đất bắc, so với tôi còn không đáng tin bằng.

Hai người chúng tôi chẳng ưa gì nhau, tôi chẳng thể ngờ đến anh ta sẽ chạy tới giúp tôi.

Bạn thân thần bí nói: “Thiên cơ bất khả lộ.”

Chỉ một lát sau Lý Mục Nghiêu đã trở lại, nhìn phần cơm đầy dinh dưỡng của tôi thì nóng lòng muốn thử, tôi thờ dãi, đưa muỗng cho anh ta.

Chờ Lý Mục Nghiêu ăn xong, bạn thân lôi từ trong túi xách ra gà rán với trà sữa đưa cho tôi.

Từ tận đáy lòng Lý Mục Nghiêu khen ngợi: “Đây mới đúng là Mộc Tinh Tinh này!”

Tôi vừa gặm đùi gà, vừa dặn bọn họ: “Canh cửa cho tốt, đừng để An Cảnh Nghiêm nhìn thấy, nếu không tôi sẽ toang đó.”

“Cái gì không thể cho tôi nhìn thấy?” Một giọng nói lãnh đạm truyền đến.

Gáy tôi đột nhiên cứng đờ, An Cảnh Nghiêm đã lấy đi gà rán và trà sữa trong tay tôi.

“Đồ chiên có chứa quá nhiều dầu mỡ, trà sữa cũng không tốt cho sức khỏe, sẽ ảnh hưởng đến.....” Ánh mắt của anh quét một vòng trên người tôi, cái cảm giác lạnh như băng lúc trước đã không còn nữa.

Thật quái gở, người tức giận là anh, không tức giận cũng là anh.

Tôi nhin không được: “Vâng vâng vâng, tôi biết là không tốt cho sức khỏe, nhưng cơm dinh dưỡng khó ăn lắm.....”

An Cảnh Nghiêm tịch thu hết đồ ăn bạn thân tôi đem vào, sau đó dùng một loạt lý do chính đáng tổng cổ họ đi.

Trời dần dần tối, tôi đang buồn chán chơi với Lạc Lạc, đột nhiên ngửi thấy mùi thơm ngát ngào.

An Cảnh Nghiêm đem đến một hộp cơm, ở trước mặt tôi mở ra, đùi gà nướng bỏ da, thêm một cái ly nhỏ, bên trong là trà sữa.

Không biết vì sao, tôi cảm thấy có chút tủi thân: “Không phải anh nói không được ăn à?”

“Có thể ăn một ít, nhưng muốn khỏe mạnh.....” Anh dừng một lát “Chỗ này đều do tôi tự làm.”

Tôi cầm ly trà sữa lên uống một ngụm: “Bác sĩ An, trung tâm hồi phục của các anh tốt quá đi!” An Cảnh Nghiêm ngồi bên mép giường, cứ thế nhìn tôi không chớp mắt, dưới ánh đèn, ánh mắt anh

lưu luyến mà sâu xa. Bị một người siêu đẹp trai nhìn như thế, tôi không khỏi thả chậm tốc độ ăn, anh khẽ cười, cố ý nói cho tôi nghe.

“Mộc Tình Tình, em có thấy bác sĩ nào tự tay nấu cơm cho bệnh nhân không?”

Tôi chớp chớp mắt, đúng thật, cái này hình như không có trong phạm vi phục vụ.

Tôi cảm thấy mình xong đời rồi, trái tim hình như đập hơi nhanh thêm một chút.

Chương 6

9.

Mục đích của An Cảnh Nghiêm lộ rõ như ban ngày, nhưng tôi vẫn quyết định vờ như không hiểu, đợi mười ngày nữa là tôi đã có thể rời khỏi đây.

Thật ra, trong mấy ngày nằm ở trung tâm phục hồi, An Cảnh Nghiêm là người tôi gặp nhiều nhất, có khi anh còn đến vào ban đêm để đắp chăn cho tôi và Lạc Lạc.

Ánh mắt anh nhìn Lạc Lạc cũng ấm áp đến lạ kỳ.

Thậm chí đôi khi tôi còn mê mang nghĩ, Lạc Lạc có được một người ba như thế cũng khá tốt.

Chẳng qua sau khi tỉnh táo lại, tôi đã tự phủ nhận suy nghĩ này.

Chỉ cần tôi rời khỏi chỗ này, chỉ cần chúng tôi không gặp lại nhau, tôi sẽ có thể coi tất cả những điều này như một giấc mộng Nam Kha(*).

(*) Giấc mộng Nam Kha (南柯一梦): hay còn gọi là giấc mộng hòe, thường dùng để chỉ mơ hộng hảo huyền, không thực tế.

Hôm nay lúc nửa đêm, tôi bị tiếng kêu ghen ngào của Lạc Lạc đánh thức, trán thẳng bé nóng hầm hập, sắc mặt ửng đỏ bất thường, cậu phát sốt, cũng chẳng có dấu hiệu hạ sốt, khi nhấn chuông tay tôi đều phải run rẩy.

Hộ lý vẫn chưa tới, từ trước tới nay tôi chưa từng biết thời gian trôi qua lâu đến thế.

Tôi xoay người xuống giường, vì hấp tấp mà ngã nhào sang một bên, chột một cánh tay hữu lực đỡ lấy tôi.

“Tình Tình, em đừng gấp, anh ở đây, có anh ở đây.”

Là An Cảnh Nghiêm! Anh đã đến kịp lúc!

Tôi nắm lấy góc áo An Cảnh Nghiêm như bắt được cọng rơm cứu mạng: “An Cảnh Nghiêm, anh cứu Lạc Lạc với.” Anh vỗ nhẹ vai tôi, sau đó bắt đầu làm kiểm tra cho Lạc Lạc một cách bình tĩnh và có phương pháp. Suốt mấy phút này, trong đầu tôi hiện lên vô vàng suy nghĩ, tôi bắt đầu hoài nghi liệu có phải mình đã quá ích kỷ rồi không. Anh đứng thẳng dậy: “Có thể là nhiễm trùng đâu đó, anh đưa thẳng bé đến phòng điều trị giám sát, em nghỉ ngơi trước đi.....”

Nói xong, An Cảnh Nghiêm quay đầu, tôi biết anh đã thấy được vẻ mặt của tôi, anh thở dài: “Em đi cùng anh vậy, nhưng chỉ có thể đứng bên ngoài.”

Tôi gật đầu lia lịa rồi đi theo sau lưng anh, mãi cho đến khi anh chuẩn bị bước vào phòng, anh lại nghiêng đầu nhìn về phía tôi.

Tôi theo ánh mắt anh nhìn xuống, chột phát hiện mình đã nắm chặt góc áo anh không buông.

Chuyện này cũng quá xấu hổ rồi, tôi bèn vội thả tay ra.

Cánh cửa đóng lại, xuyên qua lớp kính trong suốt, tôi thấy An Cảnh Nghiêm đang nhẹ nhàng mang dụng cụ lên cho Lạc Lạc, sau đó giúp chăm sóc cậu.

Anh luôn là người cẩn thận như thế, cứ như Lạc Lạc là một trân bảo nào đó, tôi thậm chí có thể nhìn thấy khóe mắt hơi cong lên của anh.

Trong đầu tôi nảy ra một suy nghĩ, có thể tôi không cần chồng, nhưng dường như Lạc Lạc có thể được có một người ba. Từ khi suy nghĩ này bắt đầu xuất hiện, nó cứ luôn lớn vồn trong đầu tôi.

Tôi đang suy nghĩ lung tung rối loạn trong đầu thì có tiếng bước chân ngoài cửa, tôi nghĩ chắc là An Cảnh Nghiêm đã trở lại nên dần thờ chậm lại, vờ như đã ngủ.

Tiếng bước chân dừng ngay bên cạnh tôi, dường như anh đang quan sát tôi, tim tôi bắt đầu đập thình thịch.

Giây tiếp theo, một nụ hôn nhẹ nhàng đáp xuống trán tôi.

Tôi nghe thấy An Cảnh Nghiêm nỉ non: “Anh thật không biết từ lúc nào đã không thể giả vờ nổi nữa..... Anh đã sớm biết là em, Mộc Tình Tình.”

Lời này nghe như sét đánh ngang tai, đánh cho lòng tôi choáng váng.

Rốt cuộc An Cảnh Nghiêm có ý gì?

Không thể giả vờ được nữa là sao? Đã biết là tôi là thế nào?

10.

Sau khi An Cảnh Nghiêm rời khỏi, tôi trợn mắt nhìn trần nhà, hoàn toàn không buồn ngủ xiu nào.

Kết hợp thêm hành động khó hiểu của anh trong thời gian gần đây, tôi mạnh dạn đoán là anh đã nhận ra tôi, còn biết Lạc Lạc là con trai anh.

Anh là bác sĩ của tôi, có thể dùng hàng ngàn cách để xác nhận, tôi cảm thấy ngay cả bàn tay luôn luôn nắm chặt trong giấc mơ ở phòng sinh kia, còn có cả việc truyền máu cho Lạc Lạc cũng là thật.

Mấy ngày tiếp theo, bạn thân và Lý Mục Nghiêu cũng ghé qua vài lần, tôi trộm quan sát An Cảnh Nghiêm, mặc dù trên mặt có chút không vui, nhưng mà không còn tức giận nữa.

Ngày mai tôi phải rời khỏi đây, vì vậy nên tôi có hỏi qua hộ lý, sau khi trang điểm chỉnh trang cẩn thận, len lén đi tới phòng làm việc của An Cảnh Nghiêm.

Đây là lần đầu tiên tôi tới phòng làm việc của An Cảnh Nghiêm, nhìn thấy trên bàn có một tờ khai, là cái mà An Cảnh Nghiêu cho Lý Mục Nghiêu điền thông tin hôm trước, cột nhóm máu điền là nhóm máu A.

Tôi cầm tờ khai, không biết có nên cười hay không, nhóm máu của tôi là B, còn Lạc Lạc lại có nhóm máu hiếm.

Chẳng trách, người này đã sớm biết.

Nhóm máu của An Cảnh Nghiêm chắc chắn là nhóm máu hiếm.

Tôi cũng không rời đi, mà ngồi ở trên ghế sofa chờ An Cảnh Nghiêm, tôi có lời muốn nói với anh. Tôi rất thích trà sữa và đùi gà anh làm, cũng thích anh cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc cho Lạc Lạc. Nghe được ở cửa có tiếng bước chân đến gần, tôi sửa sang lại quần áo, trong lòng thấp thỏm. Tay nắm cửa vừa bị vặn, thì bên ngoài có người gọi anh. Nụ cười trên mặt tôi cứng lại.

“Bác sĩ An, bạn gái anh tới tìm.”

Cách cánh cửa, tôi có thể nghe thấy bọn họ nói chuyện.

Là một giọng nữ rất dịu dàng thùy mị: “Dì bảo em tới hỏi anh, cuối tuần anh về nhà với em được không? Bà ấy lâu rồi không được gặp anh.”

Yên lặng một lúc, An Cảnh Nghiêm cười: “Được, cuối tuần này chúng ta cùng về nhà.”

Giọng nữ kia trở nên vô cùng vui vẻ: “Vậy em chờ anh tới đón em nha.”

Tôi dường như có thể nhìn thấy cô ấy kéo cánh tay anh, nũng nịu với anh.

Sau khi hết khiếp sợ, trong lòng tôi chỉ còn toàn đau khổ, hóa ra An Cảnh Nghiêm đã có bạn gái.

Mấy câu nói này giống như một cái chùy, hung hăng đập mạnh vào lòng tôi, đem tất cả hi vọng của tôi biến thành bọt nước.

Chuyện mà tôi muốn nói với anh, đã không còn thích hợp nữa.

Rõ ràng là tôi phải đem hết dũng khí của mình ra mới dám đến đây, nhưng mà bây giờ trông tôi giống như một quả bóng bị xì hơi vậy, chuyện muốn nói vẫn chẳng thể nói.

Trong lòng tôi cầu khẩn hai người họ nhanh chóng đi khỏi đây, để cho tôi có thể lặng lẽ đi ra ngoài.

Nhưng bên ngoài lại truyền đến giọng nói hộ lý của tôi: “Bác sĩ An, anh có thấy Tình Tình không? Ban nãy cô ấy nói là đến phòng làm việc chờ anh.....”

Tiếng bước chân dồn dập từ ngoài cửa truyền vào, cửa đột nhiên bị mở ra, tôi nhìn thấy An Cảnh Nghiêm.

Sắc mặt anh tái nhợt, trong ánh mắt thậm chí còn có cả một chút hoảng loạn: “Em.....”

Không chờ anh nói hết câu, một cô gái mặc váy hồng đi đến khoác lấy cánh tay anh, sau đó nhìn tôi: “Cô ấy là bệnh nhân của anh?”

Hai bên phân biệt rõ ràng, lời nói của cô ấy, phong thái của cô ấy, giống như là đang lăng trì tôi.

Trang điểm tỉ mỉ, cẩn thận sửa soạn của tôi giờ phút này chẳng khác nào một trò hề.

Vốn dĩ tôi muốn bắt đầu mở ra một cuộc sống mới, lấy hết dũng khí, vượt qua sợ hãi trong lòng, muốn nhận được câu trả lời trong lòng anh, nhưng bây giờ chẳng cần gì nữa cả.

Ngực giống như bị lọt gió, gió lạnh vù vù lùa vào tim. Trong chớp mắt tôi có cảm giác bản thân phải bị đông cứng ở đây.

Còn tốt, tất cả đều kịp.

Tôi hơi lùi về phía sau, hít sâu một hơi, nặn ra một nụ cười hoàn hảo không có sơ hở: “Đúng vậy, hôm nay tôi xuất viện, muốn tới để chào tạm biệt bác sĩ An.”

Chương 7

11.

An Cảnh Nghiêm nắm chặt tay rồi lại thả ra, nhưng cái gì anh cũng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn tôi rời đi.

Tôi đã hiểu được ý anh.

Tôi theo hộ lý quay lại phòng bệnh, vẻ mặt hộ lý cũng hết sức rối rắm, cô ấy do dự mở miệng: “Thật ra bác sĩ An...”

Tôi cười nhẹ: “Bác sĩ An là một bác sĩ giỏi và có trách nhiệm, hôm nay tôi đến là muốn nói lời tạm biệt với anh ấy.”

“Được rồi, cô giúp tôi viết một tờ đơn những việc cần chú ý, tôi muốn xuất viện thật.” Hộ lý gật đầu rồi xoay người ra ngoài.

Tôi bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất viện.

Vốn khuê mật và Lý Mục Nghiêu định ngày mai sẽ đến đón tôi, nhưng tôi không thể ở chỗ này một giây nào nữa.

Tôi thu dọn mọi thứ xong xuôi, khi đứng chờ xe ở cửa thì chợt phát hiện Lý Mục Nghiêu đang ngồi trong xe ăn bữa sáng. Bọn tôi hai mặt nhìn nhau, anh ấy vội buông chiếc bánh pancakes (bánh kếp đó mấy bà) trái cây trong tay rồi bước lại đây: “Sao em lại ra trước rồi?” Tôi bèn tìm lý do: “Có chút việc khá vội, không thể kéo dài được nữa, sao anh lại ở chỗ này?” Lý Mục Nghiêu trợn mắt liếc tôi: “Bán pancakes ở gần đây ăn siêu ngon được chưa?”

Tôi khẽ cười, cũng không định vạch trần câu nói này, Lý Mục Nghiêu nhanh chóng lấy đồ của tôi cất lên xe, một bên bận rộn một bên vẫn

không quên lái nhai vài câu.

“Đúng là may mà hôm nay anh ở chỗ này đây, nếu không một mình em phải về nhà kiểu gì không biết, đứa nhỏ không khỏi khiến người bót lo, đứa lớn cũng chẳng để người an tâm chút nào.”

Nói xong, anh ấy ôm Lạc Lạc từ trong lòng tôi, cụng nhẹ vào trán thằng bé một cái, thằng nhỏ được nước khúc khích cười lên.

Trải qua một khoảng thời gian rèn luyện ấy, Lý Mục Nghiêu cũng đã đủ tiêu chuẩn để trở thành một “ông bố bím sữa”.

Lúc này, Lý Mục Nghiêu xoay người định muốn nói gì đó với tôi, nhưng lại cười tủm tỉm chào hỏi đằng sau tôi: “Bác sĩ An, anh cũng tới tiễn Tình Tình à?”

Nghe xong sau lưng tôi cứng đờ, sau đó xoay người sang chỗ khác như không có chuyện gì.

Tôi cảm nhận được hơi thở gấp rút của An Cảnh Nghiêm, mặt anh trắng bệch, cứ như vừa chạy như bay ra đây vậy.

Tôi hơi lắc đầu, đánh vỡ suy đoán nực cười trong lòng, đứng một bên cùng Lý Mục Nghiêu.

“Bác sĩ An, hẹn gặp lại.”

Tôi thấy ánh mắt An Cảnh Nghiêm đột nhiên trở nên sâu thẳm, y như mọi cảm xúc đều bị phong ấn ở bên trong.

Anh đứng thẳng người lên, vẫn là dáng người cao ráo rắn rỏi ấy như lần đầu tiên tôi gặp anh.

Anh dịu dàng nở nụ cười, nhưng ánh mắt lại nhìn tôi chăm chăm: “Mộc Tình Tình, chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Trên đường, Lý Mục Nghiêu trầm mặc rất lâu, sau khi đứng dưới lầu nhà tôi anh ấy mới hỏi.

“Tình Tình, sau này em định thế nào bây giờ? Một mình em tự nuôi Lạc Lạc à?”

Tôi xoa huyệt thái dương: “Có gì là không thể.”

“Ý anh là.....” Lý Mục Nghiêu lần đầu tiên mất đi nụ cười bất cần đời trên mặt, lộ ra sự nghiêm túc hiếm thấy.

Tôi nhìn Lạc Lạc trong vòng tay mình, thằng bé đang hoa tay múa chân rất vui.

Đây là con tôi, là bảo bối của tôi, từ lúc bắt đầu chưa từng thay đổi, tôi muốn chăm sóc thằng bé thật tốt, cùng nó lớn lên.

“Nếu như em bằng lòng, anh có thể chăm sóc cho bọn em.”

Tôi bỗng dưng quay đầu nhìn Lý Mục Nghiêu, sau đó bình tĩnh nói:

“Lý Mục Nghiêu, anh cũng biết tình huống trong nhà tôi thế nào, anh cũng biết Lạc Lạc của tôi làm sao xuất hiện, tôi không quá tin tưởng vào tình yêu, cũng không quá tin tưởng hôn nhân.”

Ánh mắt Lý Mục Nghiêu ảm đạm trong chốc lát, nhưng tức khắc nặn ra một nụ cười: “Không sao, anh đã sớm biết câu trả lời của em, nhưng anh vẫn chưa từ bỏ, nhất định phải hỏi một câu.”

Tôi há miệng thở dốc, không biết nên nói cái gì, chỉ có thể dùng sự im lặng chống đỡ.

Lúc này tôi mới hiểu khuê mật của mình đã làm gì, có thể cô ấy đã sớm biết nên muốn mai mối cho bọn tôi, vì thế tôi mới gặp được Lý Mục Nghiêu trong trung tâm phục hồi.

Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, trong đầu tôi đã toàn là hình ảnh của An Cảnh Nghiêm.

Cuối cùng tôi cũng tự nhận ra rằng, anh đưa cho tôi tất cả những ngoại lệ và sự an tâm mà tôi cần, cũng không phải chỉ vì Lạc Lạc.

Tôi lắc đầu, bắt đầu sắp xếp ổn thỏa cho Lạc Lạc, nhưng may sao trước đây tôi đã có chuẩn bị, bây giờ cũng chưa đến nỗi phải bối rối.

Tôi cũng không hoàn toàn tự mình chăm sóc cho Lạc Lạc, tôi có mời một hộ lý về nhà, nhưng nào ngờ người tới chính là cô hộ lý lúc tôi còn ở trung tâm phục hồi.

“Thật trùng hợp!” Tôi nhìn thấy người quen thì mừng rỡ.

“Không trùng hợp.” Hộ lý thuần thực giúp tôi kiểm tra tình hình của Lạc Lạc: “Là bác sĩ An sắp xếp tôi đến đây.”

Tôi kiểm soát nghe điện thoại rồi đi vào phòng làm việc, sau khi đóng cửa lại, tôi tựa người lên cửa.

Tôi vốn cho rằng mình sẽ không còn nghe thấy cái tên này nữa.

13.

Tôi kết thúc kỳ nghỉ của mình và trở lại trường Kiến Trúc, tuy chuyển lên lớp thay không cần vội, nhưng hạng mục của trường có hơi khiến người lo lắng.

Tôi vui đầu vào công việc, thời gian rỗi cũng đều dành hết cho Lạc Lạc, nhưng như vậy cũng tốt, bận rộn chút thì tôi sẽ không có thời gian nghĩ này nghĩ nọ.

Nhưng tôi không ngờ rằng, mình còn có thể gặp lại An Cảnh Nghiêm trong trường.

Lãnh đạo trường buổi sáng có tới tìm tôi, ông ta đi thẳng vào vấn đề: “Trung tâm phục hồi của bệnh viện An Bình muốn mở một cơ sở mới ở ngoại ô thành phố, lần này cô với thầy Lục cùng tham gia hạng mục này nhé.”

Trong lòng tôi mừng như điên, dường như không thể tin vào tai mình: “Đây là thật ư?”

Tuy tôi vừa mới được phê chuẩn lên chức phó giáo sư, nhưng đây là lần đầu tiên tham gia một hạng mục có quy mô lớn như vậy.

“Tiểu Mộc, năng lực của cô ai cũng rõ như ban ngày, đúng rồi, thầy Lục lớn tuổi không thích giao tiếp với người khác lắm, vì thế chuyện đàm phán với bệnh viện An Bình nhờ cô đảm nhận nhiều chút nhé.”

Đương nhiên tôi lập tức, lập tức, đồng ý ngay tức khắc.

Thật đúng là thua trong tình trường, thắng trong sự nghiệp!(*)

(情场失意, 事业就得意啊)

Nhưng tôi trăm triệu không nghĩ tới, người phụ trách bệnh viện An Bình vậy mà lại là An Cảnh Nghiêm!

Lúc tôi bước vào phòng họp, anh đang đứng cạnh cửa sổ, tôi ghen ngào gọi một tiếng “An Cảnh Nghiêm”, anh xoay người bước tới.

Ánh mặt trời từ sau lưng chiếu lên người anh, rực rỡ đến lạ kỳ.

An Cảnh Nghiêm khẽ mỉm cười, đưa tay về phía tôi: “Cô Mộc, xin chào.”

Tôi ngập ngừng một lúc mới đưa tay ra.

Lâu lắm rồi chưa gặp lại anh, vậy mà phong thái của anh thay đổi nhiều đến vậy, vẻ dịu dàng bên ngoài đã dần phai nhạt, một chút sắc bén dần lộ ra.

Mặc dù tôi như lọt vào sương mù, nhưng khi nói đến các vấn đề chuyên môn, tôi rất nhanh đã điều chỉnh lại trạng thái. Sau khi chúng tôi thống nhất các yêu cầu trong cuộc họp xong xuôi, tôi dự định cùng thầy Lục quay về báo cáo.

Nhưng An Cảnh Nghiêm gọi tôi lại: “Tôi có thể mời cô đi ăn trưa được không?”

Viện trưởng sau khi nghe xong, cười tủm tỉm nói: “Được đấy, Tiểu Mộc, cô dẫn bác sĩ An đi dạo một vòng đi.”

Tôi vừa định từ chối thì An Cảnh Nghiêm ghé lại thì thầm: “Tình Tình, anh muốn nói chuyện của Lạc Lạc với em.”

Tôi nhắm mắt, buộc mình phải bình tĩnh lại, quả nhiên cái gì nên tới cũng tới.

Chương 8

14.

Tôi và An Cảnh Nghiêm tới một nhà hàng yên tĩnh, vào một gian phòng.

An Cảnh Nghiêm cũng không vòng vo nhiều: “Tôi biết Lạc Lạc là con chúng ta.”

“Cho nên?” Trên mặt tôi không có cảm xúc, nhưng thật ra trong lòng đã bắt đầu bồn chồn, hơn nữa còn bắt đầu tính toán làm sao mới có thể ở bên Lạc Lạc mà không còn nỗi lo về sau.

“Cho nên tôi muốn cho Lạc Lạc một tuổi thơ trọn vẹn.” An Cảnh Nghiêm ở đối diện lẳng lặng nhìn tôi.

Một thời gian dài không gặp, anh có vẻ tiêu tụy đi nhiều, một người luôn tao nhã và tinh tế như anh mà lúc này mắt đã có quầng thâm.

Tôi không biết anh đã trải qua chuyện gì, nhưng nếu là về Lạc Lạc, tôi sẽ không nhượng bộ.

“An Cảnh Nghiêm, tôi biết nguyên nhân chuyện này xuất phát từ tôi, nhưng...”

Tôi có chút khó khăn mở miệng: “Anh có thể coi như chuyện ở quán bar hôm đó chưa từng xảy ra được không?”

An Cảnh Nghiêm bình tĩnh đến đáng sợ: “Không được, tôi không thể chấp nhận chuyện đã xảy ra không tồn tại, cũng không thể chấp nhận việc con tôi có một người ba khác.”

Người ba khác? Tôi chỉ cần nghĩ một lát cũng biết, có vẻ anh đã hiểu lầm tôi và Lý Mục Nghiêu.

Tôi thoáng thờ phào, An Cảnh Nghiêm lo lắng chuyện này cũng là điều dễ hiểu.

“Chuyện này anh không cần lo lắng, tôi cam đoan với anh, tôi sẽ không kết hôn cùng người khác, Lạc Lạc cũng sẽ không có người ba nào khác.”

An Cảnh Nghiêm không nói gì, cứ như vậy nhìn tôi, tôi cũng không yếu thế mà đối mắt với anh.

Tôi muốn cho anh biết, về Lạc Lạc, tôi sẽ không nhượng bộ.

Bỗng dưng, anh chợt mỉm cười.

“Cho nên ý của em là, chỉ chấp nhận tôi kết hôn với em, đúng không?”

Đầu óc tôi nổ tung, cảm giác như pháo hoa vừa nổ tung, hai má tôi bắt đầu nóng lên, dưới tình thế cấp bách tôi đã đánh đổ ly nước trên bàn.

“An Cảnh Nghiêm, anh đang nói bậy cái gì đó!”

15.

An Cảnh Nghiêm dựng cái ly lên bàn, cầm khăn ăn ngồi xổm xuống bên cạnh tôi, giúp tôi lau đi vệt nước đọng trên váy.

Tôi sửng sốt phát hiện ra tôi lại quen thuộc với cảm giác này.

Lúc còn đang ở trung tâm hồi phục anh cũng chăm sóc tôi như vậy, lúc đó tôi nghĩ đó là bình thường, nhưng bây giờ tôi lại cảm thấy được một loại cảm giác hơi bị mập mờ.

“Em ấy không phải bạn gái của anh.”

An Cảnh Nghiêm vừa lau váy cho tôi, vừa nói, tôi chậm mắt nửa nhịp mới phản ứng lại được: “Cái gì?”

“Người mà em gặp hôm xuất viện không phải bạn gái anh, là em gái nhà hàng xóm, sau khi em ấy bị người ta bỏ, tinh thần có chút vấn đề, nghĩ rằng anh là bạn trai của em ấy.”

An Cảnh Nghiêm nhìn tôi, từ trong mắt anh tôi nhìn thấy một chút căng thẳng.

Kỳ lạ, người như anh mà cũng biết hồi hộp à?

“Hai nhà tụi anh là thế giao(*mấy đời thân nhau), mẹ em ấy nhờ anh, không thể em ấy chịu kích thích nữa, nên cố gắng hết sức phối hợp.”

Tôi mím môi: “Anh nói cho em biết những việc này làm gì? Việc này chả liên quan gì đến em cả.”

Tôi cố gắng giữ vững vẻ mặt của mình, nhưng trong lòng đã sớm run rẩy.

Đột nhiên An Cảnh Nghiêm dừng động tác, anh quỳ một chân xuống trước mặt tôi.

“Là anh sơ sót, trong thời gian này anh đã sắp xếp liên hệ cho em ấy một đội ngũ chữa bệnh ở nước ngoài, đưa em ấy ra nước ngoài điều trị.”

Tôi đột nhiên nhìn về phía An Cảnh Nghiêm, hóa ra là như vậy, vậy mà lại là thế này!

Suýt chút nữa thì tôi không kiềm chế được sung sướng trong lòng mình rồi.

“Tình Tình, anh hiểu rõ lòng mình, anh thích em, anh muốn ở bên em, chúng ta còn có Lạc Lạc.”

Anh lấy ra một chiếc nhẫn, đem ánh mắt cầu xin nhìn tôi: “Em có đồng ý gả cho anh không?” Tôi nhìn An Cảnh Nghiêm ở trước mắt, nghiêm túc hỏi: “Lần này thiết kế trung tâm hồi phục mới, bên trường đã chỉ thị là giáo sư lục và em.”

An Cảnh Nghiêm ngẩn ra, sau đó gật đầu: “Làm sao vậy?”

Tôi nhìn anh: “Việc này có phải anh động tay ơt phía sau không?”

An Cảnh Nghiêm bật cười: “Đương nhiên không có, Tình Tình, anh sẽ không lấy sản nghiệp trong nhà ra làm trò đùa, nếu em là người được chọn, thì đó là do năng lực của em.”

Tôi nhẹ nhàng thờ ra, không phải thì tốt, có lẽ do tôi xem nhiều phim truyền hình quá rồi.

Giây tiếp theo, trên tay tôi truyền đến một cảm giác lạnh lẽo, An Cảnh Nghiêm đã đeo nhẫn vào ngón áp út của tôi rồi.

Tôi giả vờ giận dữ nhìn anh: “Em chưa có đồng ý nữa!”

Anh bày ra một cái vẻ mặt tủi thân: “Vợ à, chân anh tê lắm rồi.”

16.

Tôi thỏa thuận với An Cảnh Nghiêm, chờ khi hoàn thành xong bản thiết kế mới nói đến quan hệ riêng tư.

Anh không có ý kiến, cứ thế đồng ý yêu cầu.

Chẳng qua là hộ lý nhà tôi biến thành An Cảnh Nghiêm, người dành nhiều thời gian chăm sóc cho Lạc Lạc cũng dần biến thành An Cảnh Nghiêm.

Lúc hộ lý dọn đi đã lên nói cho tôi, sau khi tôi xuất viện, có mấy lần cô ấy thấy An Cảnh Nghiêm ở trong phòng bệnh gần ngơ nửa ngày.

Anh sợ người khác không quen chăm sóc cho tôi và Lạc Lạc, cho nên vẫn để cô ấy tới, lúc trở về sẽ tỉ mỉ hỏi thăm tình hình của mẹ con tôi.

Trong lòng tôi dâng lên một loại cảm giác chua xót.

Tôi biết rõ mình không tin vào đàn ông, không tin vào hôn nhân, nhưng tôi lại gặp được An Cảnh Nghiêm ở thời điểm mà tôi yếu ớt nhất, anh phá vỡ thành kiến của tôi, cho nên tôi muốn thử một chút.

Chủ yếu là bây giờ tôi đã có một công việc yêu thích, có một bảo bảo mà tôi yêu nhất, tôi có vốn liếng để thử sai lầm.

17.

Ngày mà bản thiết kế trung tâm hội phục mới được thông qua, tôi và An Cảnh Nghiêm đã uống rượu để chúc mừng.

Lạc Lạc đã ngủ, không thể không nói, kỹ xảo đối phó với con trai của An Cảnh Nghiêm thật là cao siêu, Lạc Lạc không bao giờ nghe lời tôi, nhưng lại rất nghe lời anh ấy, đến mức làm cho tôi có chút ghen tị.

Không biết có phải là do anh là ba ruột hay không.

Hai người chúng tôi ngồi ở mép giường, vừa ngắm trăng vừa uống rượu.

Lạ lùng là tôi từ từ cảm thấy ngà ngà say, nhưng ánh mắt của An Cảnh Nghiêm vẫn cứ tỉnh táo như thế.

Rõ ràng là anh uống nhiều hơn tôi.

Bất giác, tôi hỏi: “Anh không say à?”

Anh gật đầu, ôm lấy tôi, để tôi thoải mái dựa vào trong ngực anh: “Đương nhiên, anh chưa từng say.”

Nghe anh nói vậy, tự nhiên tôi tỉnh rượu luôn.

An Cảnh Nghiêm nói anh chưa từng say!

Tôi không thể tin mà quay đầu nhìn anh: “Anh nói gì? Anh chưa bao giờ say?”

Lúc mà ánh mắt chúng tôi giao nhau, thời gian tựa như quay lại quán bar hôm đó, tôi lên lút đưa An Cảnh Nghiêm rời đi, cùng anh tạo ra Lạc Lạc.

Tôi quay người, ngoài về phía anh, từ trên cao nhìn xuống: “Thằng thẩn sẽ được nghiêm trị, chống cự sẽ càng nghiêm hơn.”

“Thật ra lần đầu chúng ta gặp nhau không phải ở quán bar, mà là ở cổng bệnh viện.....”

Ở cổng bệnh viện có một quán bán đồ ăn sáng mà tôi thường đến, ngày hôm đó, trước cửa tiệm có một đứa trẻ đang khóc, lại có một người phụ nữ liên tục lôi kéo nhóc, mọi người xung quanh chỉ vây xem náo nhiệt, tôi lo đây là kẻ bắt cóc, không chút suy nghĩ, tôi chạy qua đem đứa trẻ che sau lưng.

Sự thật chứng minh tôi đoán không sai, người đó chính là kẻ xấu.

Tôi đem đứa trẻ ấy giao cho mấy bác sĩ trong bệnh viện đang chạy lung tung tìm trẻ, sau đó mới rời khỏi, An Cảnh Nghiêm gặp tôi trong hoàn cảnh như thế đấy.

Tôi che mặt: “Em nhớ, hình như em có chửi mấy bác sĩ đó một chập.”

Hơn nữa lúc đó tôi siêu hung dữ.

Cho nên lúc tôi sinh không chọn bệnh viện An Ninh, là do tôi sợ bị nhận ra, lúc đó sẽ quê lắm.

An Cảnh Nghiêm nhin cười: “Lúc đó anh đi theo đằng sau, em nói anh đều nghe thấy hết.”

Lúc ấy anh nghĩ, tại sao trên đời lại có một cô gái tràn đầy sức sống nhiệt huyết với đời như thế.

Mãi đến sau này khi ở trong quán bar, anh vì muốn an tĩnh không ngồi cùng bạn bè, một mình ngồi ở trong góc, vô tình nghe được kế hoạch của em và bạn thân ở bên cạnh, ma xui quỷ khiến.....”

Câu nói kế tiếp, không cần nói tôi cũng tự biết.

Anh cố ý chờ tôi đến tìm anh.

Anh đang đánh cược, cược trong đám người, anh sẽ là người đầu tiên mà tôi nhìn thấy, anh đã cược thắng, điều duy nhất mà anh không nghĩ đến có thể là nửa đêm tôi chuồn mất.

An Cảnh Nghiêm khẽ mỉm cười, cánh tay đang ôm tôi xiết chặt, đem tôi đỡ dậy, chúng tôi mặt đối mặt.

“Ai biết đi một vòng lớn, em lại đến bệnh viện An Ninh, anh tính thời gian, đã biết được Lạc Lạc là con của anh.”

An Cảnh Nghiêm lại quỳ gối xuống đất: “Cho nên Tình Tình à, em có nguyện ý gả cho anh không?”

Tôi khẽ ho một tiếng, trong ánh mắt hồi hộp của anh, chậm rãi đưa tay ra: “Em nguyện ý.”

An Cảnh Nghiêm cười, chúng tôi ôm nhau thật chặt.

Viên nguyệt mãn nhân.

(Trăng tròn, gia đình đoàn tụ, ý chỉ đoàn viên.)

- ---Hoàn chính văn----

Chương 9

1

Thật ra đêm hôm ấy ở quán bar, tôi đã nhận ra là Tình Tình, nếu không lấy sức lực của hai người các em, sao có thể đưa tôi đến khách sạn được.

Tôi nói với Tình Tình đây là lần thứ hai gặp mặt, nhưng thật ra không phải, bệnh viện An Ninh lúc trước ngay gần nhà của Tình Tình, tôi đã nhớ kỹ Tình Tình sau sự kiện tên lừa gạt kia, những ngày trực đêm, tôi thường xuyên có thể nhìn thấy em.

Đường phố ban đêm chỉ có ánh đèn mờ nhạt, không có người nào, nếu em không về nhà với vẻ mặt mệt mỏi, thì chính là cầm túi vội vã ra ngoài.

Một người cô đơn.

Lúc ấy tôi không biết, cảm thấy tò mò về một người là bắt đầu rung động.

Một cô gái như em, thoát nhìn còn bận hơn cả tôi, tôi dần dần tò mò, rốt cuộc em là hạng người gì, sao lại liều mạng như vậy.

Cho đến đêm đó ở quán bar, tôi đã biết được câu trả lời.

Em sinh ra trong một gia đình như vậy, không tin vào tình yêu, nhưng lại muốn có một đứa trẻ, hưởng thụ cuộc sống một mình với con.

Lúc ấy tôi rất ngạc nhiên, nhưng lại càng hốt hoảng hơn, bởi vì tôi còn chưa kịp làm quen với em.

Giờ phút này, tôi cũng đã hiểu rõ lòng mình, tôi thích em, tôi không thể nhìn em ở bên người khác.

Tôi thừa nhận bản thân ích kỷ, tôi biết chút nhan sắc này của mình có phần ưu thế, vì vậy tôi nghĩ ra tất cả biện pháp để em nhìn đến tôi, làm cho em chọn tôi.

Lúc ấy tôi tình tảo, tôi nhớ mùi vị của viên kẹo kia, còn nhớ mùi hương của em.

Không biết là do ý nguyện được thỏa mãn, hay là vì cái gì khác, tôi đã ngủ, đây cũng là chuyện làm tôi hối hận nhất. Lời mến mộ còn chưa nói ra, Tình Tình đã rời đi.

Sau đó tôi nhận được thông báo từ viện bồi dưỡng, muốn tôi đi nơi khác công tác năm tháng.

Năm tháng đó lòng tôi như lửa đốt, chỉ mong nó sớm kết thúc, tôi dùng cơ hội về thăm nhà để đi xem Tình Tình, như không còn gặp được em.

Chờ đến khi tôi trở về, không thể tìm thấy tin tức về em, một người lớn như vậy cứ thế bốc hơi giữa dòng đời.

Đó là khoảng thời gian thống khổ nhất trong cuộc sống của tôi, tôi hối hận, tại sao ngay từ đầu không nói ra lòng mình.

Cho đến hôm đó, tôi nhận được một ca cấp cứu, có một thai phụ sắp sinh, tôi đã thấy được khuôn mặt mà tôi ngày nhớ đêm mong ấy.

2.

Trong nháy mắt, quá đổi vui mừng làm cho tôi gần như không thể khống chế bản thân ngừng run rẩy.

Nhưng mà..... Thật không hổ là Mặc Tình Tình, đang bị cơn đau hành hạ mà em còn nói được một câu không muốn bác sĩ nam đỡ đẻ.

Đến cả sinh con mà em vẫn chỉ có một mình, tôi biết rõ khi sinh có bao nhiêu nguy hiểm, sau khi em đau đến ý thức không rõ, tôi lại đi vào.

Ít nhất trong lúc này, tôi không muốn em một mình, tôi muốn bên cạnh em.

Lạc Lạc chào đời, nhóc cần truyền máu, rất nhanh đã xét nghiệm được là nhóm máu hiếm, từ đó tôi biết được đây là con của tôi và Tình Tình.

Có thể do mẹ con liên tâm, Tình Tình mất sức hôn mê ngủ cũng không yên giấc.

Máu trong kho máu của bệnh viện không đủ, máu của tôi lại không thể trực tiếp truyền cho đứa nhỏ, lúc này tôi rất vui mừng vì quan hệ trong hệ thống chữa bệnh của tôi đủ rộng, không dám chậm trễ: “Tôi đi xét nghiệm máu, tôi biết ngân hàng máu nào làm nhanh nhất.”

Tôi không ngừng liên lạc chạy vạy khắp nơi, cuối cùng cũng kịp thời lấy được máu.

Nhìn vẻ mặt Tình Tình dịu lại, còn tôi vì mẹ con em mà chạy khắp nơi, tôi lại cảm thấy an tâm.

Đây chính là cuộc sống mà tôi hằng mong muốn.

Nhìn em yếu ớt nằm trên giường bệnh, tôi quyết tâm lần này không thể bỏ lỡ nữa.

Tôi không thể mù quáng, đây không phải là tình huống của nột năm trước, tôi phải hiểu rõ về em mới có thể biết được nên bắt đầu từ đâu.

Làm cho em thật lòng chấp nhận tôi, chứ không phải là dùng trách nhiệm cột em vào người.

Em không tin vào tình yêu, vậy thì tôi sẽ trở thành chỗ dựa vững chắc cho em, cho dù em không cho tôi danh phận, chỉ cần được bảo vệ mẹ con em là được rồi.

Sau đó tôi mới biết được, Tình Tình làm việc ở trường học, sau khi mang thai sợ bị mọi người biết được sẽ đàm tiếu nghị luận, nên dọn đến nhà bạn thân, cho nên tôi vẫn luôn không tìm thấy em.

Tôi không nghĩ tới, con gái nhà dì hàng xóm sẽ đến tìm tôi, tôi nghĩ là bệnh tình của em ấy đã tốt hơn rồi, sẽ không nhận sai người nữa.

Nhưng khi em ấy vừa mở miệng thì tôi đã biết em ấy không bình thường.

Còn bị Tình Tình bắt gặp, tôi không thể làm em ấy phát bệnh, tôi chỉ muốn Tình Tình có thể cho tôi một cơ hội để giải thích, nhưng em vẫn rời đi, tuyệt tình như thế.

Tôi thừa nhận bản thân hoảng sợ, tôi không thể chậm trễ nữa, thuyết phục hàng xóm tìm chuyên gia nước ngoài đưa em ấy đi điều trị.

Ngay khi tôi muốn đi tìm Tình Tình để giải thích, nhưng vẫn không tìm được cơ hội thích hợp, thì cha tôi đã tìm tôi, hạng mục xây dựng trung tâm hồi phục mới của bệnh viện An Ninh sắp tiến hành, ông ấy muốn tôi phụ trách.

Vốn dĩ tôi không muốn phụ trách dự án này, nhưng khi nhìn thấy tên kiến trúc sư, cuối cùng tôi bật cười.

“Được, giao cho con.”

3

Cầu hôn với Tình Tình là chuyện tôi đã cân nhắc kỹ càng, cũng không phải tôi muốn dùng thân phận này để trói buộc em, mà là để

em có thể tùy ý sử dụng tài nguyên của tôi mà không cần băn khoăn điều gì.

Nhưng tôi đã xem nhẹ sự quyết tâm và kiên trì của em, em là cô gái xuất sắc như thế, em đã làm rất tốt, tốt đến nỗi có thể hoàn toàn không cần tôi.

Tôi chỉ có thể gây ấn tượng với em bằng sự chân thành của mình, tôi cũng đã chuẩn bị rất lâu rồi.

Khoảng thời gian kia tôi vừa bận chuyện dự án, còn phải bận chuyện bên bệnh viện. Nhưng sau giờ làm việc Lạc Lạc vẫn chờ tôi, điều may mắn hơn hết, Tình Tình cũng sẽ dành chút thời gian nào đó để ở cùng Lạc Lạc. Đây là khoảng thời gian tôi hạnh phúc nhất, đủ để chống lại sự tịch mịch khi tôi về nhà.

Sau này em thấy tôi bồn ba như vậy nên để tôi ở lại trong nhà, tôi vô cùng vui, ít nhất cũng kéo tôi lại gần em hơn.

Rồi sau khi dự án được thông qua, em chính thức trở thành kiến trúc sư cho trung tâm phục hồi mới. Lúc tin tức được công bố ra, hai mắt em thật rạng rỡ, nhưng không chỉ có tôi, ai cũng thấy được một sức sống mãnh liệt trên người em, thật mê người.

Tôi sẽ không say, nhưng tôi sẽ mượn men say để cầu hôn lần nữa. Tôi đã thú nhận tất cả, cũng đã nghĩ rằng em sẽ tức giận, nhưng không ngờ em thật sự đồng ý.

Trong nháy mắt ấy, cơn vui mừng khôn xiết như nuốt chửng tất cả, tôi sẽ dùng cả đời để chứng minh tình yêu của mình dành cho em.

Chúng tôi tổ chức một hôn lễ, long trọng đến nỗi đủ để khiến tất cả các khách mời tham gia suốt đời khó quên. Tôi muốn cho Tình Tình trở thành cô dâu hạnh phúc nhất.

Sau này sau này nữa, tôi và em cùng đi dã ngoại cắm trại, chúng tôi nằm dưới bầu trời đầy sao.

Tôi nhắc tới chuyện cầu hôn năm ấy.

“Anh là được ăn cả ngã về không, lấy hết gan dạ cả một đời dồn vào cái quỳ ấy. Anh còn cho rằng em sẽ tức giận và không để ý đến anh nữa.”

“Vậy nếu em không để ý tới anh thật thì sao đây?” Cô ngắt một đoá hoa nhỏ, nhẹ nhàng đưa lên miệng ngửi.

“Vậy anh đây chỉ có thể làm một cái thuốc cao bôi trên da chó. Anh nghĩ, suốt một đời này luôn có rất nhiều cách để tận hưởng hạnh phúc, dù cho cả đời không kết hôn, nhưng có thể được ở bên cạnh em cũng rất tốt.”

“Anh có muốn biết lúc đó em đang nghĩ gì không?” Em mỉm cười một cái, nhìn chăm chăm vào hai mắt tôi, vừa nghiêm túc vừa như buồn cười: “Lúc đó em nghĩ rằng, cả đời này, luôn có rất nhiều cách để tận hưởng hạnh phúc, bây giờ kết hôn với anh, cũng rất tốt!”

Từng câu chữ của em như một dòng nước nhỏ trôi ngang qua trái tim tôi.

Tôi cúi xuống hôn môi em.

Vô cùng may mắn, chúng tôi đã lựa chọn đúng.

Thật tốt.

4

Khi Lạc Lạc lần đầu mở miệng, tiếng đầu tiếng cậu bé phát ra không phải mẹ mà là ba, điều này khiến Tình Tình vô cùng ghen tị.

Tôi một bên trộn sữa bột một cách thành thạo, một bên oan ức nói: “Ai bảo mẹ vẫn cứ mãi bận việc như vậy, không ở bên cạnh anh..... bọn anh.”

Tình Tình cười ‘phụt’ một tiếng, em tựa đầu lên vai tôi, cọ mặt tôi: “Là Lạc Lạc tủi thân, hay là Cảnh Nghiêm tủi thân đây?”

Tôi quay đầu hôn nhẹ lên mặt em một cái, nghiêm túc nói: “Cảnh Nghiêm khá là ủy khuất đấy.”

Tình Tình chớp mắt nhìn tôi: “Vậy em phải làm sao đây, có phải em nên bồi thường Cảnh Nghiêm một chút không?”

Đợi tôi dỗ Lạc Lạc ngủ xong xuôi, Tình Tình kéo tôi vào phòng khách: “Thời gian này em bận rộn đã khiến anh vất vả rồi, không lâu nữa em sẽ có một kỳ nghỉ ngắn, hay là chúng ta.....”

Tôi bế Tình Tình lên, sô pha rất êm, chúng tôi cùng nhau chìm vào trong, tôi thuần thục bắt đầu: “Được thôi, em bồi thường anh đi!”

Tình Tình đấm bả vai tôi, cái mặt nhỏ đỏ bừng: “Anh nghĩ gì thế! Em nói bồi thường là chúng ta cùng nhau đi ra ngoài du lịch đấy!”

Tôi xoa đầu em: “Hai phương thức bồi thường này anh đều muốn.”

Tôi nghiêm túc nhìn vào đôi mắt Tình Tình, trước đây bên trong chỉ có Lạc Lạc, bây giờ đã có thêm một người là tôi rồi.

Người xưa nói rất đúng, tình yêu là liều thuốc tốt nhất để chữa lành cuộc đời.

Khỏe mạnh, hạnh phúc, đúng là hoàn mỹ.